

[Else-Merete Ross.]

selv om han er oppe i tyverne eller ældre.

Jeg synes også, man må lægge vægt på, at man ved strafforfølgning efter § 230 ofte fremdrager meget intime personlige forhold, som kan være en alvorlig belastning af de implicerede personer. Når man ser det relativt ringe antal af straffe efter § 230, er det næppe ønsket om at straffe, der gør, at nogle vil opretholde paragraffen, men snarere ønsket om ad strafferetlig vej at muliggøre en hensigtsmæssig forsorg og hjælp for unge mennesker. Man mener, at en straffetrussel vil øge effektiviteten af sådanne foranstaltninger; man benytter faktisk kriminaliseringen i straffeloven som middel til at iværksætte forsorg. Det finder jeg betænkeligt.

Jeg synes, man må give professor Waaben ret i, at det ikke er noget stort antal tilfælde, hvor man i forbindelse med betinget dom eller tiltalefrafald efter § 230 har haft behov for at iværksætte forsorg. Af 69 sådanne sager i en 2-årig periode gav kun 28 anledning til at anordne forsorg, medens 41 sluttede uden tilsyn.

Jeg er ganske enig i, at man, hvis § 230 ophæves, må gøre en øget indsats på andet grundlag bl. a. gennem loven om børne- og ungdomsforsorg, som muligvis skal styrkes på visse punkter. Man må være mere opfindsom i metoderne for at etablere kontakt med de unge, som man mener kan være udsat for fare. Gennem dette opsøgende arbejde, som jo allerede finder sted, kan man også uden at benytte § 230 og altså uden dom eller tiltalefrafald give tilbud om hjælp, altså på et helt uformelt grundlag. For personer over 18 år vil man kunne benytte § 199. Politivedtægten, specielt § 9, kan i nogle tilfælde afgive grundlag for en afhøring, så der derigennem fås kontakt med unge, som man så kan give tilbud om hjælp og bistand. I øvrigt er det sådan, at Dansk Forsorgsselskab, som normalt har tilsyn med personer over 18 år, ikke anser det for nødvendigt at opretholde paragraffen. Jeg kan derfor give tilslutning til

professor Waabens og ministerens forslag om at ophæve § 230.

Jeg har på fornemmelsen, at straffelovrådet ikke var særlig glad for at gå i gang med undersøgelse af pornografiaparagrafferne. Jeg ved ikke, om glæden blev større, efterhånden som arbejdet skred frem, men resultatet kan vi andre i hvert fald være glade over, for det er blevet en meget interessant og oplysende betænkning. Det vigtigste forslag om ændring er ophævelsen af forbuddet om offentliggørelse og udbredelse af utugtige skrifter og som konsekvens deraf ophævelse af forbuddet mod at overlade personer under 18 år utugtige skrifter.

Den største del af dagspressen synes at have været tilfreds med dette forslag, da betænkningen forelå, men nok med noget forskellig motivering. Jeg tror, at en af de væsentligste grunde til tilfredshed er, at mange mener, at den hidtidige regel har skabt reklame for visse bøger og derved faktisk øget pornografiens udbredelse. Ved forbuddets ophævelse vil denne reklame-mulighed fjernes, og dette vil muligvis medvirke til at afsvække opfattelsen af pornografi som en litterær specialitet.

Jeg tror også, folk har hæftet sig ved, at det er ret tilfældigt, hvilke publikationer politiets og anklagemyndighedens opmærksomhed bliver henledt på, og navnlig tilfældigt, på hvilket tidspunkt i udgivelsesprocessen det sker. Ofte kan meget store oplag være solgt, inden skriftets videre udbredelse standses, og formålet med sagens gennemførelse kan derved til dels være forflygtiget. Desuden er det vanskeligt at afgøre, om et værk falder ind under pornografiaparagraffen eller ej. Det stiller politio- og anklagemyndighederne over for en enorm arbejdsbyrde, som ikke synes at stå i rimeligt forhold til, hvad der opnås ved pornografireglens håndhævelse.

Det kan derfor ikke undgås, at retshåndhævelsen i mange tilfælde er mere eller mindre tilfældig. Selve den liberalisering, som med rette har fundet sted, gør faktisk grænsen mellem det forbudte og det tilladte